

หัวข้อสารนิพนธ์	:	การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเคลื่อนไหวของอัตราเงินเฟ้อในประเทศไทย
ชื่อนักศึกษา	:	นายยงค์เกียรติ มังกรทองสกุล
สาขา	:	โลกาภิวัตน์ทางการเงินศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา	:	ดร.พรพงศ์ สุมานันท์
ปีการศึกษา	:	2553

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสถานการณ์ของภาวะเงินเฟ้อที่เกิดขึ้นในประเทศไทยในช่วง พ.ศ.2545 – 2553 และปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการเคลื่อนไหวของอัตราเงินเฟ้อ ซึ่งจะนำไปสู่การเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาเงินเฟ้อ โดยจะใช้วิธีการศึกษาเชิงพรรณนา และเชิงปริมาณ โดยข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลอนุกรมเวลา(Time Series Data) ในช่วงไตรมาสที่ 1 ปีพ.ศ.2545 – ไตรมาสที่ 3 ปีพ.ศ.2553 รวมทั้งสิ้น 35 ไตรมาส แบ่งการทดสอบออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.ทดสอบ unit root เพื่อทดสอบความนิ่งของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม ที่นำมาศึกษา โดยวิธี Augmented Dickey-Fuller(ADF)

2.นำตัวแปรที่ทำการทดสอบ unit root test แล้ว มาพิจารณาดุลยภาพในระยะยาวตามแนวทางของ Engle and Granger

3.เมื่อพบว่าแบบจำลองมีความสัมพันธ์ในระยะยาวแล้ว ใช้วิธี Error Correction Model : ECM คำนวณหาลักษณะการปรับตัวในระยะสั้น

จากผลการทดสอบ ปรากฏว่าตัวแปรที่มีผลกระทบต่อปรับตัวในระยะสั้น กับอัตราเงินเฟ้อ มีอยู่ 4 ตัวแปร คือ ราคาน้ำมัน ปริมาณเงิน M1 อัตราการว่างงาน และอัตราเงินเฟ้อในช่วงไตรมาสที่ผ่านมา ดังนี้

1.ราคาน้ำมัน มีความสัมพันธ์กับอัตราเงินเฟ้อในทิศทางเดียวกันในระยะสั้นและระยะยาว ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เมื่อราคาน้ำมันปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลให้อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.79 ในทิศทางเดียวกันในระยะสั้น และร้อยละ 5.258 ในทิศทางเดียวกันในระยะยาว ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 และในระยะยาวราคาน้ำมันมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราเงินเฟ้อ คือ เมื่อราคาน้ำมันปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะมีผลให้อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.29 ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

2. ปริมาณเงิน M1 มีความสัมพันธ์กับอัตราเงินเฟ้อในทิศทางเดียวกันในระยะสั้นและระยะยาว ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เมื่อปริมาณเงิน M1 ปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นร้อยละ 27.57 ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99 และในระยะยาวปริมาณเงิน M1 มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราเงินเฟ้อ คือ เมื่อปริมาณเงิน M1 ปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นร้อยละ 22.64 ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

3. อัตราการว่างงาน มีความสัมพันธ์กับอัตราเงินเฟ้อในทิศทางตรงกันข้ามทั้งในระยะสั้น ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เมื่ออัตราการว่างงานปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อลดลงร้อยละ 2.36 ในทิศทางตรงกันข้าม ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

4. อัตราเงินเฟ้อในไตรมาสที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์กับอัตราเงินเฟ้อในไตรมาสปัจจุบันในทิศทางเดียวกันในระยะสั้นและระยะยาว ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เมื่ออัตราเงินเฟ้อในไตรมาสที่ผ่านมาปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อปัจจุบันเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.66 ในทิศทางเดียวกันในระยะสั้น ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99 และในระยะยาวอัตราเงินเฟ้อในไตรมาสที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับอัตราเงินเฟ้อปัจจุบัน คือ เมื่ออัตราเงินเฟ้อในไตรมาสที่ผ่านมาปรับตัวเพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อปัจจุบันเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.42 ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

และเมื่อเกิดภาวะใดๆ ที่ทำให้อัตราเงินเฟ้อในระยะยาวออกจากจุดดุลยภาพ การปรับตัวกลับเข้าสู่ดุลยภาพของอัตราเงินเฟ้อจะถูกรับให้ลดลงในแต่ละช่วงเวลาด้วยขนาด -1.262784 หรือ ค่าสัมประสิทธิ์ความเร็วของการปรับตัวของอัตราเงินเฟ้อ เพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวมีค่าเท่ากับอัตราเงินเฟ้อ